

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a. s.**, IČ 25788001, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2007, č. j. 46 775/2007 - 603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2008, č. j. 11 Ca 260/2007 - 75,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2008, č. j. 11 Ca 260/2007 - 75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2007, č. j. 46 775/2007 - 603, o zamítnutí rozkladu, podaného stěžovatelem proti rozhodnutí ze dne 28. 5. 2007, č. j. 68 787/2006 - 611/VIII.vyř., jímž žalovaný stanovil podíl pro výpočet výše příspěvku stěžovatele na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 ve výši 11,11788 % a příspěvek na účet univerzální služby za rok 2004 ve výši 33 645 219 Kč.

Stěžovatel proti napadenému rozsudku uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, závažné vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

Stěžovatel brojí zejména proti rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004, které kvalifikuje jako závazný podklad pro uložení jeho platební povinnosti napadeným rozhodnutím. Stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný mu neumožnil se k rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004 vyjádřit, nebyl připuštěn jako účastník řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004, a v napadeném rozhodnutí se pak žalovaný jen na své předcházející rozhodnutí odvolal. Z tohoto důvodu stěžovatel považuje napadené správní rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále ve své kasační stížnosti polemizuje s názorem městského soudu, který jej ve svém napadeném rozhodnutí upozornil na to, že má k dispozici právní prostředky, jimiž se mohl i v předchozím řízení domáhat svého účastenství v řízení o rozhodnutí žalovaného o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s názorem městského soudu, který zmiňované rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004 nepovažuje za rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., tedy za podkladové rozhodnutí, jehož zákonnost soud přezkouvává k žalobní námitce, neboť není umožněno toto rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Stěžovatel poukazuje na to, že pokud by skutečně byl účastníkem řízení o vydání rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004, pak toto rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci vzhledem k tomu, že mu nikdy nebylo doručeno. Z tohoto argumentu pak stěžovatel vyvozuje, že je jeho kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu vnitřně rozporné, a proto nepřezkoumatelné.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že je pro něj nepřezkoumatelný i způsob, jakým byl stanoven jeho podíl pro výpočet příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty, neboť mu nebyly žalovaným zpřístupněny údaje o tom, jaké relevantní výnosy a náklady všech držitelů telekomunikačních licencí byly zohledněny a nemohl se vůbec účastnit dokazování o této otázce. Stěžovatel dovozuje, že všechna rozhodnutí, jež jsou výsledkem řízení, která žalovaný vede se všemi držiteli telekomunikačních služeb o jejich příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby jsou podkladovými rozhodnutími napadeného správního rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., a proto měla být městským soudem rovněž přezkoumána.

Stěžovatel rovněž upozornil na to, že v napadeném správním rozhodnutí jeho podíl nebyl správně spočítán, tedy že stanovená částka neodpovídá procentu určenému v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel zdůraznil, že s touto žalobní námitkou se městský soud v napadeném rozsudku nevypořádal vůbec.

Žalovaný k věci uvedl, že rozhodnutí o stanovení ztráty z univerzální služby za rok 2004 není podkladovým rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. a § 70 písm. b) s. ř. s., ale je samostatně přezkoumatelné dle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. a městský soud je jím tedy s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů vázán. Pokud jde o námitku nesprávného výpočtu výše příspěvku na účet univerzální služby, žalovaný upozornil na to, že rozdíl ve výpočtu provedeném žalobcem podle napadeného rozhodnutí a ve výpočtu provedeném žalovaným, který činí 13 Kč, byl způsoben tím, že žalovaný v rozhodnutí uvedl procentní výši podílu na 5 desetinných míst, ovšem při výpočtu příspěvku používal přesnější údaj na více desetinných míst.

Napadeným rozsudkem shledal městský soud podanou žalobu nedůvodnou a zamítl ji. Městský soud v napadeném rozsudku nejprve odkázal na právní úpravu v oblasti telekomunikací, dle níž má poskytovatel univerzální služby nárok na úhradu prokazatelné ztráty, přičemž je povinen umožnit ověření výše prokazatelné ztráty způsobem uvedeným v dosavadních právních předpisech. Na prokazatelnou ztrátu jsou povinni přispívat podnikatelé, kteří byli v příslušném období držiteli telekomunikační licence. Dále městský soud s odkazem na ustanovení § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, č. j. 3 Ans 1/2004 - 115, dovodil, že je napadené správní rozhodnutí soudně přezkoumatelné. Městský soud následně dospěl k závěru, že k porušení procesních práv stěžovatele v řízení před žalovaným nedošlo a že stěžovatel měl dostatek možností nahlížet do spisu a vyjadřovat se k podkladům řízení. Pokud pak stěžovatel namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného o stanovení výše ztráty univerzální služby za rok 2004, soud je vázán zásadou presumpce správnosti správních aktů, která znamená, že na správní akt se hledí jako na bezvadný, pokud není úředně shledán opak. Městský soud upozornil, že úředním postupem, kterým by bylo možné přezkoumat zákonnost rozhodnutí o výši ztráty za rok 2004, není soudní řízení, které přezkoumává zákonnost jiného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel nemusí být zastoupen advokátem, neboť jeho zaměstnanec, který jej zastupuje, má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tyto důvody shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodů nesrozumitelnosti a nedostatků důvodů napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Na základě konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů* (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS; dále také srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 1 Afs 3/2008 - 47, dostupné na www.nssoud.cz). Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu plyne, že „*rozsah přezkumu je ve správním soudnictví vymezen žalobními body formulovanými v žalobě ... Žalobce určuje ve svém návrhu předmět řízení, kterým je soud vázán, a pokud vydává rozhodnutí, musí ve výroku rozhodnout o celém předmětu řízení.*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 7 As 11/2005 - 149, č. 1108/2007 Sb. NSS).

Marginální povaha námítka stěžovatele, kterou napadá nesprávný výpočet stanovené částky, nemůže ovlivnit skutečnost, že tato námitka představuje bod žaloby, s nímž má městský soud povinnost se ve svém rozhodnutí vypořádat. Zmíněná povinnost je vyjádřením ústavně zakotveného práva na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, z něhož mimo jiné vyplývá „*povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námítky a vysvětlit jejich případné odmítnutí*“ (nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. ÚS 242/02, č. 29/2004 Sb. ÚS, sv. 32). K tomu taktéž Ústavní soud dovozuje, že je povinností soudu vypořádat se s námitkami žalobce a žádnou ze žalobních námitek nelze v odůvodnění rozhodnutí pominout (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, dosud nepublikován). V případě, že správní soud nepřezkoumá napadené rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, dopouští se porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces (srov. také nález Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03, č. 107/2003 Sb. ÚS, sv. 30).

Pokud tedy městský soud v napadeném rozhodnutí nepřezkoumal všechny žalobní námítky a opomenul byť pouze jednu z nich, zasáhl zásadním způsobem do práva stěžovatele na spravedlivý soudní proces, a proto je nutno napadený rozsudek zrušit pro naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dalšími námitkami stěžovatele se v této fázi soudního řízení zabývat nelze (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). Nejvyšší správní soud ve věci opomenuté žalobní námítka stěžovatele vůbec nepředjímá rozhodnutí krajského soudu o opomenuté námítce, je si vědom jejího marginálního významu pro posouzení podstaty věci, avšak žalobce má právo na soudní rozhodnutí, v němž se soud vypořádává se všemi jeho žalobními námitkami, a to i těmi bagatelními a méně významnými.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedeného důvodu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu

